EXERCITATIO MEDICA INAUGURALIS, DE AFFECTU HYPOCHONDRIACO.

QUAM,

ANNUENTE DEO TER OPT. MAX.

EX AUCTORITATE MAGNIFICI RECTORIS,

D. JOANNIS ORTWINI WESTENBERGII,

J. U. D. ET JURIS CIVILI ROMANI AC HODIERNI IN ACADEMIA LUDUNO-BATAVA ANTECESSORIS ORDINARII:

NEC NON

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSENSU,

ET NOBILISSIMÆ FACULTATIS MEDICÆ DECRETO,

PRO GRADU DOCTORATUS,

SUMMISQUE IN MEDICINÆ HONORIBUS ET PRIVILEGIIS RITE AC LEGITIME CONSEQUENDIS,

Eruditorum Examini ſubmittit.

THOMAS GRIFFITH, Cambro Britannus.

Ad diem 27. Martii, 1725. hora locoque ſolito.

Lugd. Batav. Apud Henricum Mulhovium.

NOBILISSIMO,

HONORATISSIMO,

ET

ORNATISSIMO

DOMINO,

D^{NO.} HENRICO BRYDGES

ILLUSTRISSIMI PRINCIPIS

JACOBI DUCIS DE CHANDOS

FILIO,

HUJUS NUNC ACADEMIÆ DIGNISSIMO

CIVI,

JUVENI, NON GENERIS SPLENDORE MAGIS, QUAM ERUDITIONE, ANIMIQUE EXIMIIS DOTIBUS

CLARO.

&c. &c. &c.

SPECTATISSIMO, AMICISSIMOQUE
JUVENI,
BROCHEO BRIDGES,
ARMIGERO.
PRÆSTANTISSIMO
ET VERE MAGNANIMO,
VIRO,
ANDREÆ ROBINSON,
EQUITUM SCLOPET: ANGL. PRÆFECTO.
ATQUE
FRATRI SUO CHARISSIMO.
NEHEMIÆ GRIFFITH,
ARMIGERO;
OPUSCULUM HOC
SUMMÆ OBSERVANTIÆ
GRATITUDINIS,
CULTÛS,
AMORIS
TESTIMONIUM,

D. D. D.
T. GRIFFITH.

PROOEMIUM.

ISTA varietas, per tot ſecula inexhauſta, quâ medicinæ campus gaudet, materiæ ſubjectis, ad ſeveriſſimas cogitationes exercendas, atque ad ingenia acutiſſima occupanda, deficere haud videtur: Quis autem TYRO, *labore ſummo, induſtriâ arduâ, aſſiduâque applicatione, perſpicientiam plenam in ullo hujus nobiliſſimæ ſcientiæ argumento attingere poteſt?* ὁ βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή, *fuit olim noſtri conditoris exclamatio! divinus ille ſenex affirmat vitam hominis licet pluribus productam annis, arti plenè percipiendæ ac perfectè exercendæ vix ſufficere; cum eo ſanè queruli profiteamur hanc artem longiora vitæ deſiderare tempora. In hoc rerum ſtatu, quo ſe vertat candidatus imperitus? qui, ob judicium adhuc penitus immaturum, & ob tantam inter*

Artis fautores diſcrepantiam, incapax prorſus videtur ſuam proferre ſententiam, multò minùs, tot criticis *adſtantibus, eam in aſpectum lucemque aſſerere. Me ipſum quod attinet*, B. L. *ſi optionem facerem, ætatem in rebus diſcendis tantummodò terere mallem; ſed* ALMÆ MATRI *ſubſerviens, ejus mandata obſequenter exequor, hocceque molimen tibi ſubmitto: cordatè judica; quod ex aliorum ſcriptis colligitur defenſionem nequaquam deſiderat; quod autem à me interpoſitum eſt, haud emendoſum evadet; allucinationem itaque ut excuſatam habeas humillimè rogo & precor.*

EX-

EXERCITATIO MEDICA INAUGURALIS.

DE

AFFECTU HYPOCHONDRIACO.

I.

MACHINA humana, licet à SAPIENTISSIMO CREATORE adeo accuratè compacta ſit, ità tamen excogitata eſt, ut ſola per ſe varios & infinitos ferè motus præſtare poſſit, ad quos perficiendos, infinitæ diverſæ circumſtantiæ phyſicæ, his motibus accommodatæ, requiruntur; qui motus cùm

pè tam parvi ſunt, oportet etiam ut partes fabricam conſtituentes ſint, quoad ſenſus noſtros, infinitæ numero, & exilitate; ùnde fieri non poteſt, quin talis minimorum congeries, variis etiam malis fuerit obnoxia; imò hinc patet difficultas, etiam impoſſibilitas primas horum cauſas inveſtigandi, *nos enim* (inquit BAGLIVIUS) *latet, æternumque latebit, minima illa, ac ſubtilis, non ſolum à ſenſibus, ſed ab humanæ mentis acie prorſus remota, ſolidarum, æquè ac fluidarum corporis viventis partium textura* : at nunquam magis conſpicua apparet hæc veritas, quam ex obſcurâ eâ doctrinâ quæ de AFFECTU HYPOCHONDRIACO habetur, quem attamen pro argumento penſi injuncti elegi.

II.

Plurimi, hujus morbi veram naturam neſcientes, eum tanquam ut imaginationis admodum fertilis ſobolem, minimè verò ut aliquid reale, reſpiciunt: ſed rem longè aliter ſe habere, clamat illorum tetrica experientia, qui hoc malo infeliciter cruciantur; patet etiam ex repetitis illorum ſententiis qui in Arte me-

medica verſantur; ità ut audacter aſſerere *poſſimus quod nullos ferè non æmulatur ex iis affectibus, quibus atteruntur miſeri mortales:* quicquid (dixit HIPPOCRATES) homini moleſtiam adfert, morbus appellatur; talis proculdubio eſt Affectus hypochondriacus, ubi functiones ità læduntur, ut Æger ſuas actiones ſummâ cum moleſtiâ, renixu, animi triſtitiâ, & citiſſimâ defatigatione exerceat: hunc autem verum eſſe morbum haud ultrà probare nemo dignetur; qualis autem ſit, hic labor, hoc opus eſt.

III.

Dividuntur morbi in *Acutos* & *Chronicos*, inter quos ultimos eminet hic Affectus, quorum, teſte magno noſtro SYDENHAMO, partem mediam occupat. Hic autem videtur quædam difficultas oriri, quoniam hæ affectiones tantum periodicè agunt, & plerumque juxta Acutorum tempus ſolvuntur paroxyſmi: dicimus autem hunc morbum ad Melancholiam pertinere, quæ ab omnibus pro morbo chronico habetur; & ſi mihi liceat conjecturam facere, inter morbos melancho-

licos eundem tenet Affectus hypochondriacus locum, quem & Febris intermittens inter Febres: hìc enim nondum adeſt iſtud pertinax & diuturnum delirium, quoniam materies morbifica adhuc non penitus radicata & immobilis exiſtit, ac quoties à naturâ ipſâ, vel ope medicamentorum ſuperatur, toties ſolvitur paroxyſmus, donec tandem, creſcente malo, omnino in veram Atram bilem degenerat.

IV.

Si ad frequentiam hujus morbi attendamus, quid toto terrarum orbe communius? quæ civitas, quod oppidulum, quæ familia innumeris vacat exemplis? de affectione igitur adeo notabili & univerſâ, unde tanta inter viros ſagaces diſſenſio? nimirum, quia mirificum hoc malum inter iſtos obſcuriſſimos, & maximè difficiles morbos primariam tenet ſedem, ubi (ipſe dixit) *opinio magis quam ars judicat:* addatur teſtimonium SYDENHAMI, dicentis hunc affectum perobſcuram & moleſtam Diagnoſin habere; *quaſi farrago ſit quædam* φαινομένων *incompoſita atque inordinata, undè*

dè perarduum eſt hujus morbi hiſtoriam deſcribere: quare ex hacce multiformi ſymptomatum varietate, de morbo adeo complicato, ex tot diverſis ſpeciebus compoſito oriuntur tot ſententiæ, quot ſunt, capita; ita ut ſecundum peculiarem aliquam ideam præſenti cuidam phœnomenω quadrantem, quam ſibi quiſquis pinxit, nomina, natura, cauſæ, ſedes &c. huic affectui aſſignantur.

V.

His itaque præmiſſis hancce præbeo definitionem, AFFECTUS HYPOCHONDRIACUS eſt quædam melancholia intermittens, orta vel à vitio corpori inhærente, vel etiam ab ipsâ mente initium ducens, corpus bene ſanum brevi afficiens. Hic enim affectus ad internum æquè ac ad externum hominem ſe extendit; & licet hæ partes adeo diverſæ exiſtant, tam verò arctâ lege conſortii fœderantur ad invicem anima & corpus, ut omnia tam bona quàm mala unius in alterum viciſſim corrivent; hinc etiam licet anima non propriè ſit objectum medicinæ, attamen ut exiſtit corpori conjuncta, cujus *ſtatum determina-*

natum idem animæ ſtatus individuè comitatur, attingitur à Medicinâ quæ *in ſolum corpus agens, conſuetas animæ conditiones reſtituit.*

V I.

Obſervat noſter jam citatus Author, *fœminas multò crebrius hoc morbo corripi quam ſolent mares*; & ratio, ni fallor, manifeſtè ponatur in iſtâ eleganti & delicatulâ harum ſtructurâ quæ virili longè debilior ac laxior eſt: ſed licet hæc mollior textura eis à naturâ ipſâ data ſit, morbi tamen hinc pendentes ſæpius ad peculiarem vivendi methodum pertinent, quoniam (inquit SYDENHAMUS) inter fœminas huic malo obnoxias, iſtas excipiendas eſſe, *quæ laboribus aſſuetæ durè vitam tolerant:* unde concludimus Affectum Hypochondriacum eſſe ex morbis à nimiâ debilitate & laxitate Fibrarum; & hinc iſtos viros, quorum ſtructura, & mos vivendi proximè accedat ad iſtam alterius ſexûs, qui nimirum ſe vitâ ſedentariâ & effœminatâ enervant, huic oneri penitus ſuccumbere.

VII.

In tali laxiori corporis habitu, ſymptomata primò obſervata in vitioſa ventriculi conſtitutione redundant, ubi à defectu debitæ concoctionis, quodcunque ingeſtum ſit, ſuam peculiarem indolem ſequens, quam plurima producit mala; unde Cl. PITCARNIUS ab hoc comminutionis defectu aſſerit hunc morbum ſolummodo oriri. Hoc etiam olim ab ipſo HIPPOCRATE notatur [in *Lib. de Rat. vict. in M: acut.*] "melancholicæ affe-,, ctiones carnium bubularum eſu ingraveſcunt, ,, quod earum natura minimè ſuperari queat, ,, neque *quilibet ventriculus eas concoquere poſſit*, idem etiam à GALENO obſervatur [*in Lib.* 3. *de locis aff.*] "eſt præterea tertium melancho-,, liæ genus, ubi ortum à *Ventriculo* ſuſcipit,, & COEL. AURELIANUS diſtinguendo inter & hunc alium morbum, dicit, in hâc affectione *principaliter ſtomachus patitur*. Hinc comeſturâ jam factâ ſemper ferè hi miſeri homines quam maximè aggravantur, gravedinem ac perturbationem in ventriculo ſentiunt, ibi enim vera ſpecies fermentationis vel putrefactionis obtinet,

tinet, unde flatuum copia excitatur, quæ non ſolum ventriculum ſed etiam vicinas partes diſtendit, ſtatim ructus acidus, quandoquè nidoroſus comitatur, cardialgia, morſus, faſtidium, nauſea, vomitus crudus, ſpaſmi, ſyncope &c. ſequuntur; rugitus etiam, murmura & borborygmi in inteſtinis: unde hic morbus à multis vocatur *Affectio flatuoſa.* ex his etiam flatibus excitantur dolores in his partibus, ſæpè ad dorſum & lumbos ſe extendentes.

Quædam ex his ſymptomatibus oriri vel ſaltem augeri videntur ab hac cruda materia ſphincteres ad lacteorum oſcula poſitos irritante.

VIII.

Dein quoniam vitium in prima coctione haud in ſecunda dicta emendatur, per totam viam circulatoriam dira oriuntur phœnomena, & hinc à diverſis Authoribus ſingula quidem pars pro hujus morbi ſede habetur, ſed malè, quoniam plurima habemus exempla ubi diſſectis cadaveribus Hypochondriacis, nunc in hoc, nunc autem in alio viſcere vitium

ali-

aliqnod repertum fniſſe; etiam ſplen ipſe qui adeo in his malis ab omnibus ferè accuſatur, ſæpius in hiſce cadaveribus integer, debitæ magnitudinis, & bene coloratus, fuit inventus: aliquandò autem vix ulla pars evadat: & quoniam Affectus hic vim ſuam tam frequenter in viſcera Hypochondriis ſubjecta exercet, vocatur *morbus hypochondriacus*; dicuntur etiam à multis *Lienoſi* qui hoc laborant morbo.

IX.

Hæc autem *Regio hypochondriaca* haud plus ab hoc malo patitur, quam & hæ partes quæ ſuper Diaphragma ſunt poſitæ, ut eleganter conqueritur Comædus,

------ lien necat, renes dolent,
Pulmones diſtrahuntur, cruciatur jecur,
Radices cordis pereunt, hiræ omnes dolent.

Chylus jam male concoctus intrans ſanguinem, & ſtatim pulmonem, idem ibi ac antea ſubit incommodum, ab hujus ſc. debili ſtructura: quare hìc nondum comminutus peſſima producit ſymptomata, & fundamentum jacit pro

melancholia inveteratiſſima. Et quoniam Inſultus graviſſime nocturno tempore invadunt, ponamus hominem hypochondriacum jam cænatum, uſque ad hoc ſanguificationis punctum ſatis placide dormientem; ſubitò nunc & inordinate rumpitur ſomnus, ſe jam jam ſtrangulatum eſſe gravetur, ſentitur nempe in thorace maxima conſtrictio; adſunt reſpiratio difficilis, ſummæ anxietates & tam horrendæ, ut aptius equidem *igni expurgatorio*, quam ulli cognito dolori comparentur; ſævæ ac violentiſſimi cordis palpitationes & tremores, ita ut parva res ſit quæ ſpiritum corpori nunc alligatum detinet: durant hæ moleſtæ & pertinaces vigiliæ ſpatio plerumque duarum vel trium horarum, cum inquietudine atque pepetuis jactationibus.

Infeſtant quoque dolores acutiſſimi, qui modo in una parte circumſcribuntur, qui modo in una parte circumſcribuntur; modo ad ſcapulas extenduntur. *vid. River. Cent.* 4. *obſ.* 34. caput verò præcipue afficitur doloribus nempe atrociſſimis; adſunt ſcotomiæ & crebræ vertigines, horrendæ chimericæ ideæ præ oculis volitantes: moleſte etiam cruciatur æ-

ger

ger tinnitu aurium, quod eſt ſymptoma hujus morbi ſatis notabile, & videtur oriri à quodam vaſorum hoc tempore nimis diſſenſorum pulſu in nervum auditorium.

X.

Ad inferiora etiam percipitur pulſatio vehemens, præſertim circa vaſa cæliaca & meſaraica; hinc, pergente morbo, oriuntur obſtructiones, tumores, inflammationes, ulcera, gangrenæ, ſcirrhi, &c. in his vaſis, in liene, ventriculo, pancreate, omento, meſenterio, hepate, &c. & nunc orta eſt iſta vera ſanguinis & humorum malignitas, ubi *mobiliora diſſipantur*, *& immobiliora unita relinquantur*. Hic eſt ille ſuccus melancholicus, vera ſc. *Bilis atra* Veterum, & nunc vocatur hic Affectus *Melancholia Hypochondriaca*: de qua unicus Celeberrimus BOERHAAVE, Præceptor omni reverentia colendus, & Promotor meus exoptatiſſimus, conſulendus eſt, in *Cap. de Melancholiâ*.

X I.

Et ne ulla totius hominis pars inulta penitus evadat; hic morbus, ut notat ſagax noſter SYDENHAMUS non ſolummodo internas afficit partes, ſed etiam & exteriores, *maxillas*, ſc. *dentes*, *manus*, *crura*, *tibias*; unde dolores, tumores, laſſitudines, & ſummæ debilitates; hinc Affectio hæc vix à Scorbuto diſtinguitur.

X I I.

His ultimo addatur illa ſpirituum animalium Ataxia, a præclariſſimo dicto Autore pro ſoli cauſa horum Affectuum aſſignata, cujus Ataxiæ ratio in debiliorem ſpirituum craſin ab eo fundatur, quæ etiam a debilitate ſtructuræ humanæ dependet, *quamobrem* (inquit *fœminas longè plures quam maſculos hic morbus aggreditur*.

Ab hac Ataxia ſpirituum omnia jam recitata ſymptomata valde graviter exaggerata eſſe videntur, & plurima de novo excitantur, quoniam Ataxia hæc ſæpius ab ipſa mente naſcitur.

XIII.

XIII.

Dixi igitur hunc affectum ſæpè vitio corporis, ſæpè vitio ſolius animi, & ſpecierum nimis altè imaginationi impreſſarum contingere, ut fit in iis qui ex nimia devotione, ſtudio aut amore melancholici evadunt: Animi pathemata gravia & diuturna (dicit Cl. RIVERIUS) ad hunc affectum generandum maximam habent vim; ab his enim oritur ſumma ſpirituum animalium Ataxia; hinc phantaſia & imaginatio adeo in his hominibus læduntur, unde timores, iræ; zelotypia, ſuſpiciones, & deſperatio, ſolent enim animum deſpondere, & omnem ſpem ſalutis recuperandæ rejiciunt; hinc etiam iſtud ſymptoma hìc adeo commune, morborum nempe quibus immunes ſunt poſſeſſio imaginaria, &

Quamvis deeſſet morbus, ipſa opinio
Morbi, malum ingens atque ineluctabile eſt.

Adeſt cogitationum æſtus, & fluctuatio moleſtiſſima, animi ſc. iſta incertitudo a Poëta hypochondriaco nitide deſcripta,

Nil

Nil audire velim, nil diſcere, quod levet ægrum:
Fidis offendar medicis, iraſcar amicis,
Cur me funeſto properent arcere veturno,
Quæ nocuere ſequar, fugiam quæ profore credam:
Romæ Tibur amem, ventoſus, Tibure Romam.

Eſt quædam levitas & inconſtantia quæ ſemper ægri comitatur actiones, hæ enim omnes videntur a ſubitario quodam animi impetu fluere. Obnoxii etiam ſunt flectui & cachinno ex nulla data anſa, ut & innumeris chimæris ſatis ridiculoſis.

Hinc denique videtur pendere iſtud SYDENHAMI ſignum pathognominicum hujus morbi, urinam ſc. limpidam quam reddunt hi homines ante paroxyſmum; quoniam obſervatur extemplò & magnâ copiâ effluere quando animus ulla moleſta ac triſti cogitatione agitatur.

XIV.

Hæc, ni fallor, ſunt præcipua phœnomena huic Affectui familiaria, quæ ſi non debito ordine ennmerata, tamen plus minuſve illos

illos miſerrimos homines invadunt, ad quorum ærumnoſam experientiam provoco.

Plenam pro hiſce rationem reddere, fateor meæ non eſſe facultatis; fallacia omnia ex Arte hodierna penitus delentur; quare nec agnoſcamus ſplenem eſſe hujus morbi fomitem, nec, ſi eſſet, ex hoc quaſi ex furno exhalare vapores totum hominem obnubilantes; nec oriri hos Affectus à fermento, neſcio quali, in hocce viſcere depoſito, unde inflammantur ſpiritus animales, &, inſtar pulveris pyrii, paſſim per univerſum corpus diſploduntur: nec produci poſſe à verâ fermentatione, vel putrefactione maſſæ ſanguineæ; nec ab ullâ aëris in ſanguine rarefactione, quoniam nec Acidum nec Alcali ſanguine viventis ineſſe poteſt, nec Aer ibi ut talis agere queat, quin brevi tempore tota fabrica humana dirueretur. Hic igitur deſiſto, & verbum tantummodo de Prognoſi & Curatione addam.

X V.

Diuturnus quidem Affectus eſt, minime tamen lethalis *Hipp.* L. *de Affect.* §. 5.

Urina aquoſa & limpida mala, & ubi talis

mictatur & largâ quantitate, ſtatim aderit violens paroxyſmus. *Urina craſſior melior eſt. Alvum laxam habere, bonum: adſtrictam verò habere, malum.*

A ſymptomatibus ex indigeſtis, coctione levantur, aut alvi excretione, vel multis flatibus excretis, vel vomitu, vel denique ructibus editis.

Vertigo, & diuturnus capitis dolor in epilepſiam, vel cæcitatem, vel apoplexiam degenerat.

Ex quibus patet hunc Affectum, licet rarò ex ſe lethalem, tamen ſæpè toto vitæ decurſu perſeverare, & ſæpius in alios periculoſos deſinere morbos.

XVI.

Curatione itaque indiget hic morbus, gravis enim eſt, & diuturnus, niſi confeſtim curatio adhibita, quare venienti occurrite morbo.

Imperandum ut cibis boni ſucci, & coctu facilibus veſcantur; vitando omnia craſſa, ſalſa, acria, flatulentia &c.

In ſomno, & vigiliâ, ſervanda mediocritas.

Exercitationes ſunt valde utiles, hiſce enim gra-

gradatim augentur motus ſolidorum & fluidorum; ſecundum id Comici,

—— *Ambula, id lieni optimum eſt.*

Satis antiquus fuit uſus purgantium in hoc morbo, ut patet ex hiſtoriâ *Melampi* qui ope Hellebori ſanavit olim filias Regis Prœti, qui ità hyſtericæ perfecte fuêre, ut ſe in vaccas converſas fuiſſe putaverunt. vid. *Le Clerc. Hiſt. de la Med. Cap.* 1. *&* 9.

Et licet hæc fortiora purgantia hodiernam vix intrant praxin, ab optimis tamen Medicis cathartica mitiora in hoc morbo commendantur: optima videtur methodus illa à Clar. Profeſſore BOERHAAVE indicata, utendi ſc. ſale *Tachenii*: ſumantur v. g. hujus ſalis dr. j. in Aquæ unc. viij. dilutæ, jejuno ſtomacho cum deambulatione leni in aëre frigidiuſculo, ſumpta veſperi præcepenti pilula ex Aloës lotæ gr. iij.

Ubi mens præcipuè afficitur, *animus avertere debet ab objecto conſueto*, omnes curæ, & triſtitiæ fugiendæ ſunt, animus potius liberalibus oblectamentis recreandus eſt: Muſicos ſanè conſentus triſtitiam animo expellere

C 2 ve-

vetuſtiſſimis pulchre perſpectum fuit; memorabilius quid afferam, quam quod ſacer, & antiquiſſimus, Autor nobis tam diſerte narrat, videatur omnino [*Reg. l.* 1. *c.* 16.] Quando ſpiritus malus exagitabat Regem Iſraëliticum, ex conſilio, miſſum eſt pro *Davide*, & dicitur " quandocunque ſpiritus malus arripiebat *Saul*, *David* tollebat citharam, & „ percutiebat manu ſuâ, & refocillabatur „ *Saul*, & levius habebat, recedebat enim ab „ eo ſpiritus malus.

F I N I S.